

301

PROKOPSKÉ LISTY

měsíčník nejen pro žižkovské farníky

ÚNOR 2018

Raffaello Santi, Svatý Petr káže v Athénách

Drazí farníci a milí čtenáři.

Hned na počátku února slavíme jeden ze dvou svátků, které nám tento měsíc předkládá. Je to svátek „Uvedení Páně do chrámu“. Při mši sv. jsou svěceny svíce, které se používají jak při liturgii, tak i při osobní modlitbě u nás doma. Při tomto svátku si připomínáme radost z Božského světla, které je zažehnuto s příchodem Ježíše Krista na naši zemi, aby všichni lidé mohli poznat spásu a vejít do pravého života ve společenství s Božím Synem Ježíšem Kristem. Panna Maria a sv. Josef se podřizují nařízením Starého Zákona a přinášejí našeho Pána do chrámu, aby ho zasvětili Bohu, podle Mojžíšova zákona. Zde slyšíme přenádherný chvalozpěv starce Simeona, kterým oslavuje Boha za milost, kterou mu prokázal tím, že směl spatřit Boží dítě, a tím naplnit a završit svůj pozemský život. Zároveň předpovídá bolestnou budoucnost Matce Boží, když jí prorokuje „a tvou duši pronikne meč, aby vyšlo najevo smýšlení mnoha srdcí“. Nesmírná radost se pojí s předpovědí bolesti, která bude doprovázet život Božího dítěte na této zemi.

Panna Maria ještě vůbec netuší, co všechno bude muset ona i její Boží dítě podstoupit, aby dostáli naplnění vůle nebeského Otce. Přesto od svého poslání a úkolu neutíká a nevzdává se ho, ale vkládá plně svoji důvěru v toho, který ji Boží Matkou učinil a na tuto cestu povolal. Jde za světlem, které skrze ni přišlo na svět a překonalo a prozářilo i nehlubší temnoty a tím ho proměnilo, jak nám to velice krásným způsobem podává evangelista sv. Jan: „V něm byl život a život byl světlo lidí. To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila“ (Jan 1, 4-5). Jít za světlem a zároveň se světlem stávat, je povoláním našeho křesťanského života. Naplnit toto poslání, které je nám dáno a svěčeno přímo od našeho Pána, je nad naše lidské síly. Potřebujeme jeho milost, jeho světlo, abychom viděli, jakým způsobem žít, abychom byli ve světle a měli sílu i osvěcovat cesty našich bližních.

Nastávající doba postní nám nabízí velikou příležitost obnovit a očistit opravdovost naší snahy být světlem uprostřed temnoty, která nás mnohdy obklopuje. Postní období nás vede k hlubšímu sebezpoznání, abychom mohli s novou odvahou a statečností uskutečňovat Boží plán v našem každodenním životě. Jedná se o naše posvěcení, které se bytostně dotýká osobního vztahu s Pánem. Být světlem znamená světlo přijmout stejně tak jako žárovka musí být napájena ze zdroje, aby mohla dát světlo. Přijmout Krista, pravé světlo, nutně předpokládá odstranění všech závěsů a zábran, tedy našich hříchů, zlovyků a pohodlnosti, které znemožňují spojení s Kristem. Obrácení a pokání, ke kterému jsme po celý čtyřicetidenní půst vyzýváni, má jediný a zásadní cíl: přetvořit svoji duši tak, aby mohla ve své průzračné čistotě odrážet velikost lásky Boží k člověku, a tak proměňovat všechna lidská srdce. Proto je třeba se očistit opravdovou kajícíností našeho života, aby světlo, které touží vstoupit do našeho nitra a které máme šířit, nebylo zakryto a zahaleno ubohostí naší člověčiny, která mnohdy plave jen na vlně prostřednosti a průměrnosti bez touhy a snahy „zajet na hlubinu“. Právě tato slova zvolil svatý papež Jan Pavel II. jako heslo pro vstup do třetího tisíciletí. Je to rozkaz našeho Pána, který dává Petrovi, aby mohl následně učinit zázrak, který má potvrdit jeho svrchovanou moc nade vším a touhu přivést všechny duše k němu.

I my jsme povoláni zajet na hlubinu a nerochnit se v pobřežní břevce, abychom mohli poznat a vidět velikost krásy Božího života, pokud se mu zcela a dobrovolně oddáme. Chtít vidět a zažívat dobrotu Boží předpokládá poznání a zřeknutí se všeho, co mě oslepuje a činí otupělým vůči Boží milosti.

Proto dostáváme příležitost k novému boji, který nám má pomoci odpoutat se od svého egoismu a růst v opravdové lásce k našemu Pánu i bližnímu.

V modlitbě vás provází a vám žehná

P. Vil

ÚNOR 2018			
1	čt	4. týden v mezidobí	
2	pá	Uvedení Páně do chrámu	svátek
3	so	sv. Blažeje, sv. Ansgara	
4	ne	5. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	
5	po	sv. Agáty, panny a mučednice	památka
6	út	sv. Pavla Miki a druhů, mučedníků	památka
7	st	5. týden v mezidobí	
8	čt	sv. Jeronýma Emiliani, sv. Josefíny Bakhity	
9	pá	5. týden v mezidobí	
10	so	sv. Scholastiky, panny	památka
11	ne	6. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	
12	po	6. týden v mezidobí	
13	út	6. týden v mezidobí	
14	st	Popeleční středa – začátek postní doby	den přísného postu
15	čt	dny po Popeleční středě	
16	pá	dny po Popeleční středě	
17	so	dny po Popeleční středě	
18	ne	I. NEDĚLE POSTNÍ	
19	po	I. postní týden	
20	út	I. postní týden	
21	st	I. postní týden	
22	čt	Stolce sv. Apoštola Petra	svátek
23	pá	I. postní týden	
24	so	I. postní týden	
25	ne	II. NEDĚLE POSTNÍ	
26	po	2. postní týden	
27	út	2. postní týden	
28	st	2. postní týden	

výstav Nejsvětější Sv. Oltářní

čtvrtek 1. 2. po mši sv. do 20.00 – Sv. Prokop
úterý 27. 2. v 17.30 v kostele sv. Anny

svátek Uvedení Páně do chrámu

pátek 2. 2. v 18.00 kostel sv. Prokopa –
žehnání svící

svatoblažeské požehnání

sobota 3. 2. v 8.00 kostel sv. Prokopa

sbírka na splátku farního úvěru

neděle 4. 2. všechny kostely

úklid kostelů

sobota 10. 2. mše sv. v 8.00 – Sv. Prokop

setkání hledajících

pondělí 12., 19. a 27. 2. (úterý) v 19.00
farní centrum

udělování popelce – začátek doby postní

středa 14. 2. v 6.00 Sv. Roch
a v 18.00 Sv. Prokop

pobožnost Křížové cesty

pátek 16., 23. 2. v 17.15 kostel sv. Prokopa

první skrutinium katechumenů

neděle 18. 2. v 9.30 Sv. Prokop

mše sv. v Tridentuském ritu

pondělí 19. 2. v 18.00 u Sv. Rocha

sbírka „Halář sv. Petra“

neděle 25. 2., všechny kostely

zkouška farního chrámového sboru

každé úterý od 18.30 ve farním centru

připomenutí zpovídání v době postní

pondělí, úterý, středa, čtvrtek a pátek –

od 17.25 před mší svatou

středa – od 6.35 po mši svaté

u Sv. Rocha a v sobotu od 7.30 před mší sv.

postní duchovní obnova

sobota 3. března 2018 v 8.00 mše sv. – kostel sv. Prokopa
Duchovní přednášky se budou konat ve farním centru sv. Prokopa.

Kdo duchovní obnovu povede, bude upřesněno.

Zájemci se mohou přihlásit do 25. 2. na webových stránkách farnosti anebo v sakristii kostela.

Milí farníci,

po příjezdu do Říma na slavnost Zjevení Páně proběhlo žehnání semináře a všech obytných prostor. Domácí atmosféru v semináři také mohli zažít účastníci pravidelné české mše svaté, která následovala hned na druhý den, tedy první neděli v měsíci. Ještě máme před sebou dva týdny výuky. Poté následuje zkouškové. Začátkem ledna jsme dokončili kurz z psychologie. Bylo to velice přínosné a oceňuji tuto možnost alespoň trochu nahlédnout do fungování člověka v jeho celistvosti. V zimním semestru a na přelomu semestru mě čeká složit zkoušky ze speciální morálky, z exegeze (výklad) Starého zákona, z teologální etiky (nauka o teologálních ctnostech: víře, naději a lásce), pak z teologické antropologie a z církevních dějin. V polovině února, na svátek svatého Cyrila a Metoděje, nás čeká setkání římských slovanských kolejí v bazilice svatého Klimenta. Poté nám následuje začátek letního semestru, který bude poměrně náročný. Děkuji vám všem za podporu a myslím na vás v modlitbě.

S pozdravem

Flust Mirosław

HLAS PETROVA NÁSTUPCE

výňatek z encykliky Sv. otce Benedikta XV.

AD BEATISSIMI APOSTOLORUM

O aspektech sociální spravedlnosti

1914

Jakmile tedy dvojí živel slučující byl oslaben a odstraněn, tedy spojení údů mezi sebou vzájemnou láskou a spojení údů s tělem samým poddaností vůči vrchnosti, jaký div, ctihodní bratři, když společnost dnešní rozestoupila se na dva veliké tábory, které se zuřivě a bez ustání potírají? Proti těm, kterým buďto štěstí anebo jejich vlastní činnost poskytla jakéhosi nadbytku statků, stojí chudí a dělníci, rozpálení záští a závistí, protože majíce na podstatných těch přirozených právech podíl, přece nemají stejného postavení jako onino. Poblouznění mámením svůdcův, jejichžto věštám obyčejně velmi rychle se přiučují, nedávají se nikým přesvědčiti, že lidé, jsou-li přirozeností sobě rovni, proto ještě nemusejí ve společnosti lidské na stejném stupni státi, nýbrž že každý má ono postavení, kterého si dobyl za příznivých poměrů svými schopnostmi? Zápasí-li tedy chudí se zámožnými, jako by tito byli se částí majetku jiných zmocnili, porušují tím nejen spravedlnost a lásku bliženskou, nýbrž i rozum, zvláště protože také oni, kdyby chtěli, poctivým přičiněním by své vlastní postavení zlepšiti mohli.

K jakým žalostným důsledkům, jak pro jednotlivce, tak pro společnost, tato třídní nenávisť zavádí, zbytečno uváděti. Všichni vidíme a litujeme častých stávek, kterými se rázem život občanský a národní v nejnnutnějších výkonech zastavuje, vidíme hrozivé vzpoury a zmatky, při nichž často se přichází, že se sahá ke zbrani a krev se prolévá.

Nechceme se baviti opakováním důvodů, které zřejmě dokazují nesprávnost socialismu a jiných podobných bludů. Náš předchůdce Lev XIII. pojednal o tomto nadmíru mistrně v pamětihodných okružnicích; a vy, ctihodní bratři, snažte se obvyklou účastí o to, aby ony osvědčené nauky v zapomenutí neupadly, naopak, aby se v katolických spolicích, na sjezdech, v kázání, v katolickém tisku vždycky na tom trvalo, rozumným způsobem je probíráti a podle časové potřeby je lidu vštěpovati. Vynikajícím způsobem však opakujeme to bez váhání: chceme se vynasnažiti, abychom všemi důkazy, kterých nám poskytuje Písmo svaté, jakož i lidská přirozenost a zájmy veřejné i soukromé, lidstvo napomínali, aby se vespolek bratrsky milovalo, věrno jsouc božskému příkazu lásky. Bratrská láska ovšem nevystačí, aby vyrovnala různost poměrů a tříd. To jest právě tak nemožno jako, aby v organickém těle všechny údy měly tentýž úkol a tentýž význam. Nicméně však přece dosáhneme toho, aby nejvyšší skláněli se k nejnižším a s nimi nejen spravedlivě jednali, jak jest potřebno, nýbrž prokazovali jim i blahovůli, přívětivost a shovívavost; a tito opět mají se těšit z úspěchu vyšších a v pomoc jejich důvěřovat právě tak, jako v jedné rodině nejmenší bratři v pomoc a zastání největších důvěřují.

Mgr. Štěpán Sirovátka (36) vystudoval češtinu a latinu na Filozofické fakultě UK v Praze. Obojí učil na pražské střední škole, v současnosti dokončuje doktorské studium v oboru česká literatura. Publikuje, překládá. Jeho kroky se vydaly nečekaným směrem...

Co Vás inspirovalo k napsání knihy? Je něco, co byste s odstupem času sdělil jinak?

Knihu (pozn. redakce: Všechno, co jste chtěli vědět o Bohu, a báli jste se zeptat) jsem napsat určitě neplánoval – absolvoval jsem ale tehdy charismatický seminář obnovy v Duchu svatém, na jejímž konci jsem zažil krok, kdy člověk může odevzdat Bohu svůj život a znovu v sobě obnovit jeho dary. Bylo to na jedněch duchovních cvičeních a byla to pro mě hluboká zkušenost. Když jsem se vrátil domů, přistihl jsem se, že začínám psát knihu. Z dnešního pohledu vidím, že ve mně byl nějaký přetlak, ze kterého jsem se potřeboval vypsat. Jako když člověk objeví duchovní „Ameriku“ a má potřebu to všem sdělit, zároveň se ale nevyhne kazatelskému tónu. Což se u konverze asi stává. Vidím v tom sílu i slabinu té knihy – byla to „mladická drzost“ a dnes bych samozřejmě spoustu věcí řekl jinak, vidím, že některé věci jsou složitější. Na druhou stranu v tom byla i energie, která někoho zas oslovila.

K jakým změnám došlo ve Vašem životě?

V září jsem se rozhodl k něčemu, o čem jsem už více let přemýšlel, ale nikdy jsem nesebral kuráž to skutečně udělat – nastoupil jsem do teologického konviktu v Olomouci. Myslím, že jsem měl špatný přístup k rozlišování: neustále jsem čekal na „znamení“ shůry, hodně uvažoval, ale vlastně jsem se jen točil v kruhu. Uvědomil jsem si, že musím udělat konkrétní, reálný krok, že cestu zjistím paradoxně právě za pochodu. Ať už to dopadne jakkoli, jsem za tento krok hodně rád – mám pocit, že za tři měsíce jsem v tomto rozlišování pokročil víc než předtím za léta přemítání a dohadování. Obecně mám za to, že čin a statečné rozhodnutí (které je vlastně vždy riskantní) nám křesťanům někdy chybí, máme

možná strach udělat chybu. Nebo alespoň u mě to tak občas bylo.

Toto období je pro Vás tedy zásadní...

Poslední rok jsem strávil jako bratr v komunitě Chemin Neuf v klášteře v Tuchoměřicích a po skončení závazků jsem se rozhodl přehodit výhybku – a nacházím se tak momentálně v teologickém konviktu, jak jsem zmínil. Ke kněžství je to ale dlouhá cesta, sám jsem zvědavý, jak to celé dopadne. Třeba se jednou potkáme v žižkovské farnosti!)

A co Vaše nejbližší plány? Chystáte opět publikaci?

Rád bych dokončil svůj konviktní rok, pak se uvidí, kam cesta dál povede. O další publikaci neuvažuji, i když takový menší námět v šuplíku mám. Přece jen to ale byla dost výjimečná záležitost a nerad bych se cpal někam, kam nemám. Ne že bych se za knihu styděl, to rozhodně ne, ale přece jen je to odpovědnost veřejně se vyjadřovat, nota bene k věcem víry, a možná by to měly činit osoby zralejší a zkušenější. Třeba mě ale zase něco osvítl a vše bude jinak – kdyby mi někdo před lety řekl, že napíšu a vydám knihu, taky bych mu nevěřil.

Doporučíte literaturu, která Vás oslovila?

Z duchovní četby mě velmi zaujal rok dva starý rozhovor s paterem Mixou – „Boha neokecáš“. Také jsem byl nadšený z Františkánů z Bronxu – kniha o mniších žijících radikálně evangelium v ghettu mezi nejchudšími, plná neuvěřitelných zásahů Prozřetelnosti. Velice pěkný je i Sicariho životopis sv. Alžběty od Nejsvětější Trojice, který se ke mně pohříchu dostal až poměrně nedávno. A konečně, chystám se teď na Poslední rozhovory s Benediktem XVI. Podle toho, co jsem slyšel, to bude kvalita. Inu, pozdní sběr!

-im-

Boha neokecáš, Josef Mixa v rozhovoru s Vítom Hájkem: Výpověď poutivého kněze, který už ve svém věku (je mu přes devadesát a pořád ještě slouží) nemá potřebu ani chutí věci diplomaticky zaobalovat, ale umí je pregnančně a šťavnatě vyjádřit a málokdy mýjí cíl.

**„Da mihi animas, caetera tolle“
 („Dej mi duše, ostatní si vezmi.“)**

Sv. Jan Bosco

Narodil se pravděpodobně 16. 8. 1815, ale on i jeho matka svorně tvrdili, že to bylo o den dříve, tedy 15. 8. na svátek Nanebevzetí Panny Marie. Vyrůstal v rolnické rodině spolu se svými 2 bratry. Otec však v jeho 2 letech zemřel. Od 9 let navštěvoval školu, ale pouze v zimě, v létě vypomáhal na poli.

V dětství se Boscovi zdál první mystický sen, ve kterém byl požádán, aby se ujímal chudých chlapců z ulice. Díky jednomu knězi se roku 1830 dostal na studia, kde byl nejlepším žákem, a tedy dostával stipendium. Obklopoval se skupinou chlapců, se kterými se modlil a probíral otázky víry. Zde se také rozhodl stát se knězem.

Jeho působištěm po vysvěcení se stalo město Turín, kde se brzy kolem něho začali shromažďovat chlapci z ulice, kterých přibývalo, že bylo čím dál složitější zajistit místo na scházení se.

V červenci 1844 založil první oratoř (Sv. Františka Saleského). Chlapce zde sám vychovával a vzdělával, mezi problematickými měl i pár nadaných a vzorných, aby ostatní táhli dopředu. Z řad chlapců postupně zastávali někteří funkci vychovatele.

Brzy založil další oratoř. Chlapců přibývalo a vzhledem k politické situaci (obava z povstání) jim nikdo nechtěl poskytnout místo k setkávání. Od roku 1846 se scházeli v kapli věnované Franceskem Pinardim.

Roku 1848 vypukla válka proti Rakousku, semináře a ostatní školy byly zavřeny, z oratoří se tedy na skoro 20 let staly improvizované semináře.

Bosco přemýšlel, jak své dílo ukotvit do budoucnosti, a roku 1857 představuje stanovy Společnosti sv. Františka Saleského Svatému otci. Teprve roku 1874 po překonání mnoha potíží a přesvědčování odpůrců Svatý otec schvaluje stanovy Salesiánské společnosti.

Tou dobou bylo v Itálii už 15 ústavů a v roce 1934 existovalo po celém světě 730 výchovných zařízení spravovaných salesiány.

Don Bosco zemřel 31. 1. 1888 v Turíně ve věku 72 let. Na pohřeb dorazilo údajně na 40 000 lidí. Brzy po jeho smrti se začaly ozývat hlasy za jeho svatořečení. K tomu došlo roku 1934.

24.1.1989 byl papežem Janem Pavlem II. prohlášen za Otce a učitele církve.

Bosco za svůj život sepsal cca. 130 literárních děl:

měsíčník Katolické noviny, letáky Co má vědět katolík, životopisy (papežů, sv. Dominika Savia, Pia IX.),

Desítková metrická soustava ve zkratce (1845, po zavedení metrické soustavy)

učebnice Dějepis italský, šestidílné Církevní dějiny

Založil také svoji vlastní tiskárnu a dodnes salesiáni vlastní některá nakladatelství (např. Portál).

Výchovný preventivní systém Dona Bosca:

Vychází ze tří pilířů: rozum, laskavost a náboženství

Rozum – snaha domýšlet důsledky výchovného jednání vůči svěřencům.

Laskavost – snaha přiblížit se svěřencům, jejich světu, hrát s nimi hry, zajímat se o jejich záliby.

Náboženství – jen ten, kdo má vztah k Bohu, může dobře vést své svěřence.

V češtině je výchovný systém zpracován v knize od Bruna Ferrera Šťastní rodiče (Nakladatelství Portál).

Jan Bosco (1815–1888)

Svatořečen r. 1934, připomínka 31. ledna

Zdroj: wikipedia.cz

-db-

Ohlédnutí za tříkrálovou sbírkou

Vánoční období již tradičně vrcholí příchodem Tří králů. Šli za hvězdou, která je bezpečně přivedla ke Kristu – právě narozenému dítěti. V duchu této tradice a ve světle víry jsme šli do domů, do kanceláří na úřady a do ulic k přátelům, známým i úplně cizím lidem. Díky našim koledníkům se podařilo oslovit opravdu velké množství lidí různého věku a především odlišných národností. Rádi předáváme srdečné pozdravy našim farníkům u sv. Prokopa od sestry v Kristu z Filipín a dalších bratří a sester např. z Olomouce, Přerova, Brna nebo ze Sudic u Náměště nad Oslavou a samozřejmě z jiných pražských farností.

Velmi milé bylo pozvání majitelky baru ve Štítného ulici, kde děti napsaly křídou na dveře požehnaní a v rámci Tříkrálového večera zpěvem koled přály přítomným požehnaný nový rok. V pondělí 8. ledna další skupinka koledníků navštívila paní starostku a zastupitele městské části na radnici. Za doprovodu kláves a violoncella zazněl zpěv Mozartovy ukolébavky v podání studentů hudebního gymnázia. Po vinši si všichni přítomní společně zapěli koledu a následně proběhla koleda s příspěvím do pokladniček Tříkrálové sbírky.

Největším překvapením byla účast našich nejmladších koledníků Anežky (3 roky), Františky (3 roky) a Matěje (2 roky). Společně s rodiči dokázali za dva dny vysbírat téměř plnou kasičku.

Máme velikou radost, protože všichni víme, že naše tříkrálová mise zbytečná nebyla. Poselství o narození našeho Pána a Spasitele jsme předali a zda ho letos oslovení přijmou také do svého srdce záleží už jenom na nich samotných.

Náš velký dík patří všem koledníkům: Marience Uhnákové, Honzíkovi a Evičce Podlouckým, jejich mamince Lence Žmudové, Honzíkovi, Magdalence a Jiříkovi Hochovým, jejich mamince paní Hochové, Anežce Hájkové a tatínkovi panu Hájkovi, Františce a Matějovi Hrudkovým a jejich rodičům Janu a Hedvice Hrudkovým, Kristýnce, Dominikovi a Adélce Vančurovým a Adélce Šmidové. Kromě jmenovaných děkujeme všem našim farníkům za pomoc, podporu a modlitby a našemu Pánu za luxusní počasí, které nás celý týden provázelo ☺. Věříme, že stejnou radost jako my budou mít i cílové skupiny, kam vybrané finanční prostředky doputují.

Za Farní charitu **Anna Velková a Jitka Vančurová**

Symbolika obrazu – poselství pro Indiány

pokračování z minulého čísla

Obraz byl po vložení do rámu také zasklen, ale později muselo být sklo opět odstraněno, aby bylo věřícím a obzvláště vyšetřovací komisi umožněno se obrazu dotýkat. Takřka o sto let později, v roce 1737, svolal arcibiskup Mexika další vyšetřovací komisi, do které byl povolán i nejproslulejší mexický malíř 18. století Miguel Cabrera. Dostal také zakázku vytvořit tři kopie obrazu, jednu pro arcibiskupa José Manuela Rubio y Salinas, druhou pro papeže Benedikta XIV. a třetí jako model pro další kopie. Po zevrubném prozkoumání obrazu Cabrera prohlásil, že dílo je nepochybně nadpřirozeného původu a provedené božským štětcem. Vykazuje hned čtyři malířské techniky, z nichž každá normálně vyžaduje jiný podklad.“ Není tak v žádném případě vůbec možné vytvořit jeho přesnou kopii. On může namalovat jedině portrét obrazu. Své závěry publikoval v roce 1756. Cabrerovy vývo-
dy se pokusil zpochybnit jeho mladší současník, přírodovědec a kněz José Ignacio Bartolache y Diaz de Posadas, který nechal namalovat hned 11 kopií obrazu na agákové látce, aby dokázal, že je možné vytvořit přesné kopie. Nejlepší z nich byla vystavena v bazilice přímo vedle originálu. Ale již po sedmi letech byla v tak zoufalém stavu, že musela být odstraněna. Byla již jen zelenavě černá, barvy se odlupovaly a látka se rozpadala. V roce 1795 vystříkla nepozorností při čištění rámu na pravou polovinu obrazu 50procentní kyselina dusičná, která látku normálně okamžitě rozpouští. Obrazu ani podkladu ale neublížila, zanechala jen stopu, jako by obraz byl politý vodou, a po 30 dnech přestalo být polité místo zřetelné. Dne 14. 11. 1921 v 10.30 ráno umístil svobodný zednář Luciano Pérez Carpio, zaměstnanec soukromého sekretariátu mexického prezidenta Obregóna, spolu s vojáky převlečenými za civilisty k patě obrazu dynamitovou bombu ve váze s velkou kyticí. Jednalo se o snahu ukončit mariánský kult. Nastalý výbuch, který bylo slyšet na kilometr daleko, zcela zničil schody oltáře a mramorovou podlahu v místě exploze, porazil velké svícny, ohnul těžký bronzový kříž o 20 stupňů a vyrazil 150 metrů vzdálená okna v kostele. Před obrazem ale neprasklo ani tenké ochranné sklo a také sám obraz zůstal

naprosto nepoškozen. V roce 1936 přivezl německý profesor Fritz Hahn žijící v Mexiku při své cestě do Německa na olympiádu profesoru Richardu Kuhnovi, řediteli chemického oddělení císařského ústavu v Heidelbergu a pozdějšímu nositeli Nobelovy ceny za chemii, k prozkoumání dvě originální vlákna z tilmy, jedno červené a jedno žluté. Vlákna byla určena v bazilice pro relikviář. Profesor Kuhn je prostudoval s pravou německou důkladností a nakonec prohlásil, že na nich nenašel žádnou barvu. Materiály, které byly použity, aby vyvolaly dojem barvy, jsou vědě neznámé. Nejedná se o žádná barviva zvířecího, rostlinného či minerálního původu. Užítí syntetických barev bylo vyloučeno již proto, že byly vyvinuty až 300 let po vzniku obrazu.

Svatá Panna Lasalettská (zjevení plačící Panny Marie, Francie, 1846)

Panna Maria se zjevila Melánii Calvatové a Maximu Giraudovi dne 19. září 1846 ve Francii na hoře Lasalettské v Alpách nedaleko hory Mont Blanc při samé hranici se Švýcarskem a Itálií. Melánii bylo v té době 15 let a Maximovi 11 let, oba byli pasáčky, kteří v době zjevení pásli své stádo na alpských pastvinách nedaleko malé vesničky La Saletta. V úchvatné přírodní scénérii dnes stojí na památku zjevení bazilika „Notre-Dame de la Salette“. V místě se utvořila nejprve řeholní komunita a z ní poté kongregace papežského práva Misionáři Matky Boží z La Saletty. V dalším textu se ale vrátíme na samý začátek, k tomu za jakých podmínek ke zjevení Panny Marie v této oblasti a době vlastně došlo. Každé mariánské zjevení je zprostředkováno skrze hluboce věřící lidi, kteří se svou pevnou vírou zřejmě osvědčili a později osvědčí natolik, že jsou obdařeni darem zjevení. V našem příběhu z 19. století šlo o dospívající dívku Melánii a o čtyři roky mladšího chlapce Maxima. Nejdříve se blíže seznámíme s Melánií, jejíž příběh je opravdu obdivuhodný a dech beroucí, na jednu stranu velice smutný a na druhou stranu prodechnutý nepředstavitelným štěstím.

Melánie Calvatová se narodila 7. listopadu 1831 v Corpsu, městečku ležícím pod La Salettou. Její otec byl zedníkem a tak většinu času trávil na pracích mimo domov. V rodině bylo celkem 8 dětí, matka se však ráda jen bavila a o domácnost a náboženskou výchovu dětí se příliš nestarala. Základy víry Melánii vštípil její otec, pokud byl na neděli někdy doma. Uzavřenou Melánii, oddávající se od nejtělejšího dětství rozjímavému životu, matka přímo nenáviděla a ztrpčovala jí život, jak jen mohla.

Melánie popisuje svůj život takto: Můj otec byl rodákem z Corpsu a jmenoval se Petr Calvat. Byl prostým zedníkem a pilařem, ale dobrým křesťanem. Moje matka se jmenovala Julie Barnaudová. Mí rodiče byli velmi chudí a můj otec, aby uživil rodinu, musel pracovat daleko a často trávil celé měsíce venku. Patrně i proto jsem byla dána do služby, hned jak jsem mohla pracovat, ještě než mi bylo sedm let.

Mí rodiče měli deset dětí, šest chlapců a čtyři děvčata. Napřed měli holčičku, která jim zemře-

la krátce po narození. Pak měli během čtyř let dva chlapce. Moje matka velice toužila po holčičce, která by jí dělala společnost, když chodila na zábavy; konečně jí měla; narodila jsem se 7. listopadu 1831. Při svatém křtu mi dala jméno Františka Melánie. Měla mě velmi ráda, ale ne na dlouho. Moje špatnost, neustálé mrzutosti, které jsem jí způsobovala, byly příčinou mnohých nesvárů v domě. Och, jak jsem byla a jsem zlá! Bylo třeba andělské trpělivosti, aby mě někdo snesl...

Moje matka byla od přírody veselá, měla ráda rozptýlení, tanec, komedie, na všech slavnostech kraje byla vždy mezi prvními. Hned jak jsem měla pět nebo šest měsíců, mě chtěla brát na různé večerní zábavy, ale já jsem křičela, plakala a trhala jí šaty.

Můj otec byl vážnější, celý kraj ho měl rád, měl rád práci a stejným dílem všechny svoje děti. Často nás napomínal, abychom žili ve svatě Boží bázni, byli počestní a poslušní. Když byl mezi námi, nikdy nezapomněl, abychom se před spaním pomodlili, a protože jsem byla ještě příliš malá na to, abych se udržela na kolenou, brával mě do klína a učil mě dělat znamení svatého kříže, pak mi vkládal do rukou kříž, povídal mi o dobrém Bohu a podle svého mi vysvětloval velké tajemství vykoupení a hovořil o Kristu, který pro nás chtěl tolik trpět a pak zemřít, aby nám otevřel rajsskou bránu. Ta slova se mi velice líbila, k tomu jsem byla velmi citlivá, milovala jsem Krista, plakávala jsem, hledávala jsem na něj s láskou, hovořila jsem k němu, dávala mu otázky, zůstávala jsem bez odpovědi a ve své nevědomosti jsem chtěla napodobit jeho mlčení. Znáš tyto věci ze svého raného dětství, neboť

jsem o nich slýchávala hovořit sousedy a svou matku, jíž jsem byla neustálým křížem.

Vzpomínám si, že když mě brávala na zábavu, na komedii, ihned, jak jsem spatřila dav, jsem se rozplakala a schovávala obličej do jejích šatů, a bez ustání jsem velmi silně plakala, takže jsem přítomným bránila v poslechu, na což si také stěžovali, a tak mě matka musela vyvést ven. Jak velkou se mnou měla trpělivost, když jsem jí stále působila jen mrzutosti! Když jsme se vrátili domů, ptala se mě, proč jsem plakala, krátce jsem jí odpověděla, že jsem měla strach a že dávám přednost zůstat zde s křížem svého otce. Vyhubovala mi za to a tázala se mě, zda i já chci být pobožnístkárkou jako moje teta (sestra mého otce). Neodpověděla jsem jí a ani jsem se nenapravila.

Matka si na můj charakter postěžovala sousedkám. Ty jí poradily, aby mě vodila často do společnosti, že si tak navyknu na lidi a hovor. Tak to také činila, ale má divoká přirozenost vzdorovala všem pokušením. Nehovořila jsem s nikým než se svým otcem, když mi říkával, že to naše hříchy způsobily smrt našeho Pána Ježíše Krista, říkávala jsem mu: Och... nechci nikdy hřešit, protože tak bylo způsobeno tolik utrpení mému dobrému Bohu. Och, ubohý dobrý Bože, chci vždycky myslet na tebe a nikdy se ti nechci znelíbit. Až budu umět chodit docela sama, udělám, jak jsi to udělal ty, půjdu do samoty, budu

myslet na tebe, a až budu velká, půjdu a řeknu zlým mužům a ženám: dejte mi zemřít na kříži, abych smazala vaše hříchy, jinak byste se nikdy nedostali do ráje. Tato slova už docela rozhněvala mou matku, už mě ani nemohla snést na očích, místo abych jí byla útěchou, stala jsem se předmětem všeho jejího trápení, její živou výčitkou... a tak mi začala říkat „němá“.

„Zakazuji“, řekla, „svým dvěma dětem, aby jí nazývaly jejím vlastním jménem, zakazuji, aby se jí dávalo jíst, a zakazuji, aby se jí věnovala pozornost, nechovejte ji už, nechte ji na zemi, protože chce dělat všechno, co dělal Bůh, tak ať to dělá, když byl Bůh malý, neměl zapotřebí, aby ho někdo učil chodit, ani aby ho chovali. Bůh ležival na zemi a prosíval o chléb, ale já jí zakazuji, aby o cokoli prosila ať už dnes či kdykoliv jindy v budoucnosti.“ Tak jsem se tedy plazila, jak jsem mohla po rukou i na kolenu, a strávila jsem dny a kolikrát i celé noci v koutě nebo pod lůžkem. Tam jsem myslela na dítě Ježíše a na Svatou Pannu a na utrpení našeho Pána. Takto uběhlo hodně měsíců. Konečně začalo být matce obtížné, že mě viděla stále jen pod lůžkem v pokoji docela samotnou, zasloužila jsem si trest, abych byla ve večer vyhnána z domu.

(pokračování v příštím čísle)

Zdroje

Press, F. (1992). Děvečky boží. Brno: Mariánské nakladatelství

Veliké poděkování

I v tomto měsíci bych chtěl poděkovat za dlouholeté vedení našeho chrámového sboru paní Lucii Kratochvílové. Ke konci roku došlo k proměně našeho sboru a přišel nový sbormistr p. Oldřich Smola, který převzal vedení sboru. Paní Lucii Kratochvílové patří velký dík za mnoho let obětavé služby při doprovázení liturgie a též pořádání adventních i jiných koncertů na podporu farnosti. Je to velice záslužná služba, která stojí mnoho hodin cvičení, které nikdo nevidí a následně je „pouze“ slyšet krásný zpěv, který nádherným způsobem obohacuje liturgii. Ještě jednou za vše děkuji i všem, kteří ve sboru dříve působili.

Také jsem velice rád, že jsem našel novou pomocnici paní Kateřinu Königovou, která přijala starost o květinovou výzdobu v kostele sv. Prokopa. Jsem za to velice vděčný a předem děkuji.

Též chci poděkovat všem, kteří se jakýmkoliv způsobem podíleli na Tříkrálové sbírce. Celkově se vybralo 32 516 Kč. Děkuji jak dětem, tak i jejich rodičům a ostatním dospělým, kteří se do sbírky zapojili. Zvláštní díky patří paní Anně Velkové a Jitce Vančurové, které se ujaly organizace sbírky za farní charitu. Též děkuji paní Marii Uhnákové, která již léta pomáhá s organizací této sbírky na MÚ Prahy 3. Všem patří veliký dík.

181. ALEXANDR IV.

(1254 – † 1261)

Vlastní jméno nebo rod:	Rinaldo Conti
Původ:	Itálie
Datum narození:	asi 1190
Místo narození:	Jenne, Itálie
Datum zvolení:	12. 12. 1254
Datum úmrtí:	25. 5. 1261
Místo úmrtí:	Viterbo, Itálie
Místo pohřbu:	Řím
Pontifikát:	6 roků + 5 měs. + 13 dní

Alexandr IV. byl příbuzný papežů Inocence III. a Řehoře IX. a po smrti Inocence IV. byl jednomyslně zvolen papežem.

Roku 1255 přirkl království obou Sicílií druhorozenému synovi Jindřicha III. Když následujícího roku zemřel Vilém Holandský, podpořil papež Alexandr kandidaturu Jindřichova bratra Richarda. Tato opatření však vyvolala nevoli Angličanů.

Za vlády Alexandra IV. ovládaly Řím církevní nepřátelské klany, a i když byly na papežův popud poraženy severoitalskými křižáky, přesto se v politických záležitostech papežství za Alexandra IV. nedařilo.

Záležitosti čistě duchovní však byly něco docela jiného. Alexandr IV. byl velkým přítelem mnišských řádů a důrazně oponoval jejich kritikům. Svatořečil sv. Kláru z Assisi a schválil zakládací listinu univerzity v Salamance (nejstarší univerzita ve Španělsku a čtvrtá nej-

starší v Evropě), což bylo jistou útěchou pro pontifikát, který v okamžiku papežovy smrti ztratil kontrolu nad Itálií.

Do českých dějin se Alexandr IV. zapsal tím, že v roce v roce 1260 legitimizoval Mikuláše, levobočného syna českého krále Přemysla Otakara II. a Anežky z Kuenringu, a jeho dvě sestry s podmínkou, že Mikuláš a jeho potomci ztratí právo na českou královskou korunu. Je též dochována listina z roku 1257, v níž papež Alexandr IV. uděluje mariánskému kostelu v jihočeské Kaplici právo vydávání odpustků. V listině ze stejného roku papež Alexandr IV. oznamuje opatovi kláštera U Skotů ve Vídni, že uvedl tišnovský klášter do držení kostela sv. Petra v Brně.

zdroj: Ch. Coulombe: Náměstkové Kristovi, internet Wikipedie

Poté, co jsme se postupně seznámili se stojícími pražskými rotundami, projdeme si další místa, kde se nacházejí kostely tohoto typu, později zanikly a byly vesměs objeveny archeologickým výzkumem. Praha je v počtu rotund skutečně mimořádné město, a to v celoevropském měřítku. Než se vrátíme do vlastního historického pražského souměstí, podíváme se nejprve na dva vesnické kostely pražského okolí. V tomto čísle se zastavíme na severním okraji hlavního města a představíme si

kostel Stětí sv. Jana Křtitele v Dolních Chabrech.

Jedná se o autenticky dochovaný románský kostel s obdélnou lodí a půlkruhovou apsidou, stojící na nevelké vyvýšenině v jádru této prastaré vsi. Kostelní areál je vymezen ohradní zdí, do níž je na jižní straně vetknuta zvonice s kamenným přízemím a dřevěným patrem. Vstup do areálu na severovýchodní straně je tvořen kulisovou branou s novorománským dekorem. Tento ohrazený areál býval samozřejmě hřbitovem, tak jak to bylo obvyklé téměř u všech kostelů až do doby císaře Josefa II. Zdivo kostela je tvořené kombinací opukových a pískovcových kvádrů. Při pohledu na exteriér kostela zaujme především výzdoba pláště apsidy, tvořená obloučkovým vlysem a lizénovými rámcí. Zajímavý doklad o vývoji podoby kostela podává také východní štít lodí nad apsidou. Z odlišné struktury zdiva je jasné patrné, že kostel měl původně nízkou střechu, v pozdní gotice byly štíty zvýšeny a vybudován strmý gotický krov. V interiéru stojí za pozornost především středověké nástěnné malby s ústředním motivem Krista v mandorle.

Doklad o tom, že Chabry byly ve středověku skutečně mimořádnou lokalitou, podal archeologický průzkum, který zde byl proveden v letech 1973–74. Podařilo se získat řadu cenných informací. Hlavní překvapení spočívalo v nalezení dvou ještě starších sakrálních staveb na stejném místě, tedy předchůdců stojícího kostela.

První drobnější stavba, snad hrobní kaple, byla vystavěna někdy počátkem 11. století s užitím zajímavé vazby zdiva, zvané klasová (latinsky opus spicatum). Tato podélná budova byla později nahrazena svatyní odlišného typu – rotundou, která udivuje především svými rozměry. Průměr 13 m ji totiž řadí na druhé místo v celých Čechách, hned za rotundu svatovítskou. Její podlaha byla opatřena keramickou dlažbou s reliéfní výzdobou, což opět potvrzuje význam, který byl rotundě přisuzován. Výzdoba dlaždic nesla rostlinné i zvířecí motivy, ovšem například také proroka Daniela v jámě mezi lvy. Rotunda byla vystavěna snad na přelomu 11. a 12. století, také ona ovšem musela

časem ustoupit mladšímu (ovšem stále ještě románskému) kostelu, který byl vystavěn z kamene, tvořícího předtím zdi rotundy. Tento kostel se dochoval dodnes a rozhodně stojí za návštěvu. Archeologické nálezy byly od 70. let pod prkennou podlahou kostela přístupné až do nedávna, před několika lety však musely být znovu přikryty vrstvou zeminy. Docházelo totiž ke stále se zrychlující degradaci zbytků zdi a hrozilo, že za několik dalších desetiletí zcela zaniknou.

Zajímavé je také to, že na území Prahy máme ještě jeden pozoruhodný románský kostel stejného zasvěcení, který je tomu chaberskému v mnoha ohledech podobný, ale k tomu se podrobněji dostaneme později.

Náboženství dětí

pondělí–čtvrtek odpoledne

Náboženství je důležitou součástí lidského formování dětí i mládeže. Ve školním roce 2017–2018 se vyučuje od září.

- předškoláci + 1. ročník ZŠ – úterý 15.45 (M. Provinská), místnost A
- 2. ročník ZŠ – úterý 16.45 (M. Provinská), místnost A
- 3. ročník ZŠ a příprava k 1. sv. přijímání – čtvrtek 15.30 (P. Vít Uher), místnost A
- 5.–7. ročník ZŠ – středa 16.30 (Jakub Kroneisl), místnost B
- 8.–9. ročník ZŠ + středoškoláci – středa 16.30 (B. Oudová Holcátová), místnost A

Farní centrum sv. Prokopa (Čajkovského 36, Praha 3)

Další info: www.farnost-zizkov@efara.cz

Milada-Provinska@seznam.cz;

barbara.katerina@gamil.com

Biblická hodina

čtvrtek 19.00–20.30 (kromě 1. čtvrtku v měsíci)

Číst Bibli není jednoduché, je těžké rozumět některým jejím obrazům i událostem. Během biblické hodiny si přečteme a společně vyložíme část Bible, předepsanou na aktuální den podle rozpisu.

Hovory o víře pro katechumeny a hledající každé pondělí 19.00–20.15

Každoročně po Velikonocích začíná otec Vít pravidelná setkání s dospělými hledači víry, ať už jde o nepokřtěné, pokřtěné v dětství anebo jinověrce, kteří si chtějí projít základy katolické víry a připravit se k prvnímu přijetí svátostí.

Malá dogmatická teologie

středa 19.00–20.00

Přítomnost bývalého děkana KTF UK profesora Václava Wolfa ve farnosti přímo vybízí k využití jeho potenciálu k tomu, aby se naši dospělí farníci mohli vzdělávat v základech katolické dogmatiky.

Malá liturgika

pondělí 19.00–20.00

Přednášky z liturgiky se týkají nejen vysvětlení rozdílů v předkoncilním a pokoncilním chápání mše svaté, ale i jakýchkoli bohoslužeb, a přibližují různé liturgické služby i úkony.

Modlitba růžence

středa 17.20–17.50

Modlitbou růžence oslovujeme P. Marii a s ní rozjímáme o tajemstvích – důležitých událostech ze života našeho Pána, Ježíše Krista. Jednou týdně se modlíme růženec společně u Sv. Prokopa.

Eucharistická adorace

každý první čtvrtek v měsíci u Sv. Prokopa po mši sv. do 20.00 a poslední úterý v měsíci u sv. Anny od 17:30 do 18:00

Vidíme, že leckteré aktivity farnosti jsou životaschopné. Současně ale v různých oblastech pociťujeme nedostatky. Potřebujeme si tedy neustále vyprošovat hojnost milosti a síly v tiché modlitbě před naším Pánem přítomným v Nejsvětější Svátosti.

Polední ateliér

pátek 9.00–12.00

Především ženy v důchodu, které i nadále chtějí být užitečné, zdobí svíčky, vyrábějí svícny, drátují, háčkují, malují, šijí a připravují dárkové předměty k Vánocům a Velikonocům.

Trénování paměti

pondělí 17.15

Seniři, ale i mladší lidé, kteří překonali vážnější nemoc, mohou mít výpadky paměti. Odborná lektořka formou tréninkových eviků zdarma pomáhá při obnovování funkčnosti paměťových buněk.

Úklid kostelů

každá druhá sobota 8.00–11.00

Každou druhou sobotu v měsíci se v 8 hodin u Sv. Prokopa slouží mše svatá. Po ní se přítomní rozdělí do skupin a vyrážejí uklízet kostely. Díky ochotě farníků a pečlivému harmonogramu by se již nemělo stát, aby některý z našich tří kostelů zůstal neuklizen.

Chcete se nechat pokřtít anebo hledáte odpověď, zda je nutný křest?

Přijďte za knězem a domluvte si s ním osobní setkání. Pak následuje příprava ke křtu formou společných setkání (katechumenát). V našem farním centru (Čajkovského 36, Praha 3) probíhá příprava každou středu od 19.00, která může vyústit v přijetí svátosti křtu o Velikonocích 2018.

Chcete nechat pokřtít své dítě (do 6 let)?

Kontaktujte prosím kněze P. Víta Uhra (tel.: 731 625 910) a po osobním rozhovoru se dohodneme na přípravě tak, aby Vaše dítě mohlo být pokřtěno.

Chcete nechat pokřtít své dítě (7–14 let)?

Takovéto dítě už si zaslouží, aby o víře něco vědělo. Je tedy potřebná jeho příprava ke křtu. Kontaktujte prosím kněze P. Víta Uhra, s nímž tuto přípravu domluvíte. Výuka náboženství dětí v novém školním roce probíhá opět podle rozpisu na vývěškách a v Prokopských listech.

Uvažujete o svatbě v kostele?

Svatba v kostele není pouhým formálním právním aktem, ale mnohem víc – svátostí. Bůh vstupuje mezi milující pár, aby ho posvětil a pomáhal mu v letech společného života. Proto je nutná aspoň základní příprava k sňatku. Domluvte si proto svou přípravu s knězem P. Vítem Uhrem (tel.: 731 625 910) včas, tzn. minimálně 3 měsíce před plánovaným termínem sňatku. Při osobním setkání se dohodneme, jak bude příprava probíhat.

Potřebujete se smířit s Bohem a najít klid v duši?

Svátost smíření lze přijmout v kostele sv. Prokopa v pondělí, ve středu a v pátek v době 17.20–17.55, v kostele sv. Anny v úterý 17.20–17.55, v neděli 7.30–7.55 a v kostele sv. Rocha ve středu v 6.30 a v neděli 16.30–16.55. Pokud v tuto dobu nemůžete přijít, kontaktujte prosím P. Víta Uhra (731 625 910) a dohodneme se na jiném termínu.

Jste nemocní? Potřebujete duchovní pomoc?

V případě potřeby se obraťte kdykoliv na P. Víta Uhra (731 625 910), který vám udělí pomazání nemocných ať již při návštěvě doma nebo v nemocnici..

Zemřel vám někdo blízký a chcete se s ním důstojně rozloučit na hřbitově nebo v krematoriu? Chcete uložit jeho urnu na hřbitově?

Kontaktujte kněze co nejdříve po úmrtí, je ale nutné domluvit datum a čas rozloučení nebo uložení urny dříve s knězem než s pohřební službou.

Chcete, aby se za vašeho zemřelého nebo živého sloužila mše svatá?

Diář se nachází v sakristii kostela, přijďte proto za knězem před anebo po mši sv. domluvit s ním nejhodnější termín v tom kostele, kde chcete, aby se mše sloužila.

Jste pokřtěni, ale nebyli jste připravováni ke zpovědi a k svatému přijímání?

Stejně hledajících jako vy je mnohem více a proto se nebojte kontaktovat kněze. Příprava dospělých k přijetí těchto svátostí probíhá společně s dospělými, kteří se připravují ke křtu, ve farním centru (Čajkovského 36, Praha 3) – viz výše.

Nebyli jste u biřmování?

Svátost biřmování se v naší farnosti uděluje dospělým křesťanům každoročně na podzim. Zájemci ať se přihlásí u P. Víta Uhra, tel. 731 625 910.

Mše svaté ve farnosti sv. Prokopa v Praze 3-Žižkově

	Kostel sv. Prokopa (Sladkovského nám.)	Kostel sv. Anny (Tovačovského ul.)	Kostel sv. Rocha (Olšanské nám.)	
Pondělí	18.00¹⁾			
Úterý		18.00²⁾		
Středa	18.00		6.00³⁾	
Čtvrtek	18.00⁴⁾			
Pátek	18.00			
Sobota	8.00⁵⁾			
Neděle	9.30	8.00	11.00	17.00

¹⁾s latinským ordináři, 4krát ročně v tridentském ritu v kostele sv. Rocha

²⁾každé poslední úterý v měsíci 30 minut přede mši eucharistická adorace

³⁾v červenci a srpnu mše sv. nejsou, v době adventní zpíváme roráty

⁴⁾každý první čtvrtek v měsíci po mši sv. eucharistická adorace do 20.00

⁵⁾vždy druhou sobotu v měsíci po mši sv. úklid kostelů

Úřední hodiny v kanceláři (Čajkovského 669/36, 130 00 Praha 3-Žižkov)

Úterý	15.00–17.00	výpomocný duchovní Antonín Ježek
Středa	8.30–11.30	administrátor Vít Uher
Čtvrtek	8.30–11.30	administrátor Vít Uher

Kontakty:

farář: P.ThLic.Vít Uher ThD.

mobil: (00420) 731 625 910

e-mail: zizkov@efara.cz

web: www.farnost-zizkov.cz

Ekonomické okénko

k 31. 1. 2018	
výše dluhu (úvěr)	3 617 457,78 Kč
povinná měsíční splátka:	29 324 Kč
sbírka na splácení úvěru (leden 2018):	18 399 Kč
č. ú. farnosti: Sberbank 4200172251/6800	
VS na opravu kostela sv. Anny: 26072013	

DĚKUJEME ZA VŠECHNY VAŠE DARY – jen díky nim můžeme i my dále pomáhat